

אײערע קינדער זאלט איר מוֹדִיע זײן
וואס דא האט זיך גײטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

אפטון דעם צעדרייטן גייסט

דער גוי איז זיך געגאנגען זיין וועג, אבער די תלמידים פון רבן יוחנן האבן גלייך געפרעגט פונעם רבי: "רבי, דעם גוי האסטו גוט אפגעשטופט מיט א שטרויענעם תירוץ אבער מיר ווייסן דאך אז די וואסער פון פרה אדומה איז בכלל נישט גלייך צו די וואסער וואס די חברה נוצן פאר די שלעכטע גייסט. זאגט רבן יוחנן: "זייט זיכער מיינע תלמידים אז נישט א מת איז מטמא און נישט דאס וואס רייניגט נאר דער אויבערשטער האט געזאגט חקה חקומתי, גזרה גזרתי - זאת חקת התורה, אזוי האט גאט באפוילן עס איז א געזעץ און א גזרה פונעם הייליגן באשעפער!"

די פרה אדומה איז געווען רויט וואס ווייזט אויף 'שטארקע דינים', פון צווייטן זייט איז עס געווען תמימה, וואס צייגט אויף אפגעשוואכטע דינים. ר' נתן מיט זיין זיסע שפראך לערנט אונז, אויב ליגסטו אין שווערע דינים, אלע סארטן שלעכטס קומט אויף דיר חס ושלום דאס מיינט 'שטארקע דינים', דארף מען דאן אפשוואכן דעם דין אז דו זאלסט טרעפן אין דיר דעם תמימה דיין ריינע פינטעלע, עפעס א נקודה טובה'לע וואס האט נישט קיין פעלער, עפעס אין דיר וואס איז שיין און ריין, זאלסט חס ושלום זיך נישט פאררעכענען ווי א גאנצער רשע, א איד טאר זיך נישט האלטן ווי א רשע, זוך אויף דעם יונה תמתי, דיין פינטעלע איד, אזוי וועט ווערן מטהר טמאים, פון טמאה ווערסטו

אין מדרש די וואך ווערט דערציילט וועגן א גוי וואס האט געפרעגט פון רבן יוחנן בן זכאי. וואס איז די מאדנע זאכן וואס אייך טוען, עס קוקט אויס ווי א כשוף. אייך נעמען א קו און פארברענען דאס, מען צעמאלט עס און מיט די אש טראפעט מען עטליכע טראפנס אויף איינעם וואס איז געווארן טמא דורכ'ן אנכאפן א טויטן מענטש און מען זאגט אים אז ער איז טהור.

רבן יוחנן פרעגט דעם גוי: זאג נאר, ס'איז דיר קיינמאל נישט אריינגעקומען א צעדרייטע גייסט [רוח תזזית] אין קאפ וואס מאכט מען זאל זיך אויפפירן ווי משוגע'נער?"

זאגט דער גוי: "גראדע יא!". "און וואס טוען ענק צו היילן דעם משוגע'נעם גייסט?" פרעגט אים רבן יוחנן.

ענטפערט דער גוי: "מען נעמט ווארצלען פון גרעזעלעך און מען רייכערט א פייער פון אונטן און מען שפריצט וואסער אויפן קראנקן וואס עס איז אים אריין דעם שלעכטן רוח און אזוי ארום אנטלויפט דער רוח!"

"זאלן דיינע אויערן הערן די ווערטער וואס קומען ארויס פון דיין מויל", זאגט אים רבן יוחנן. יא, דער רוח טומאה קען מען אפטון דורכן שפריצן שפרינג וואסער און זי אנטלויפט!!

איבערגעדרייט צו טהרה.

שומעים ממנו כי אם התורה אומרה לאלקי בעודי
דינו, כי יש בו די להחיות עצמנו על ידי התורה
הקדושה הזאת, כל ימי חיינו, ולזכות על ידי זה
לחיי עולם לנצח - אויב וואלט מיר נישט געהערט
נאר די תורה אומרה, דינו, ווייל מיט די תורה קען
מען זיך אויפלעבן א גאנצע לעבן און זוכה זיין צום
איידעם לעבן!!

טייערע קינדער, מען גרייט זיך בעזרת השם
אויפן שבת שפכי ווען אלע ברסלב'ע אידן איבער
דער וועלט וועלן דעם שבת זיך באנייען מיט די
געוואלדיגע עצה פון התבודדות, לאמיר שוין
מאכן די הכנה און זיך נעמען צו די זיסע עצה און
גלייבן אז בכח הצדיק וועלן מיר זיך רייניגן פון
אלע טמאות און זוכה זיין צו א רוח טהרה.

דער למוד פון אומרה איז א געזעץ פון הייליגן
רבי'ן, וואס מיט אונזער גרויסער פארשטאנד
גייט עס נישט אריין אין קאפ דער מענטש איז
איבערגעפולט מיט ווייטאג און האס קעגן זיך
אדער קעגן דעם חבר און דער רבי לערנט אונז,
גיי אריין אין צימער, נעם אפיר דיין טאג און הייב
ארויס דייע שיינע מעשימ'לעך וואס דו האסט
געטון, אפילו מיט אונזער קאפ קען מען נישט
פארשטיין וויאזוי אזא קליין נקודה קען מיר
אומקערן צו תשובה, זאגט אבער דער רבי דופאלג,
טו די עצה פון זוכן נקודות טובות, התבודדות, און
ס'איז מבטח אז דו וועסט דערגרייכן צו אלעם
וואס א איד דארף צוקומען. ווי ר' נתן שרייבט צו
זיין זון וועגן די עצה פון אומרה "ואם לא היינו

דער בלינדער אין מאסקווע

תקנות! אז מען זאל מצמצם זיין די עבודה צוטון
אויף למעשה - אין די עבודה איז מצמצם געווארן
לערנען!

ר' לוי יצחק בענדער דערציילט איבער די תקנות
אזוי: "אויף האב עס נישט געזעהן, אין אומאן
זענען געווען די כתבי יד, אדער גאר אין ברסלב.
"נאשקע עליו השלום" [זיין נאמען איז געווען
נחמן אן אור אייניקל פון ר' נתן ז"ל] האט דאכט
זיך מיר געהאט דעם כתב, און מען האט עס מיר

אין אומאן איז געלעגן געשריבענע 'תקנות' פון
רבי נתן מיט די תלמידים, א סדר וואס מען דארף
לערנען יעדן טאג און נאך עבודות... ר' נתן האט
געהאט תלמידים - חברים, מען רופט עס 'תלמיד
חבר', אזעלכע סאךט געוואלדיגע תלמידים האט
רבי נתן געהאט.

צווישן די תקנות איז געווען - תקנות אין עבודת
השם - "אז מען זאל לערנען יעדן טאג צוויי
פרקים משניות", דאס איז אויך געווען אין די

דערציילט, מען האט אין אומאן געוואוסט דערפון.

די התקשרות וואס די תלמידים האבן געהאט צווישן זיך איז געווען פון 'עבודה' - און אין די עבודה איז געווען מ'בש "בעל-בתישע זאכן" גרינגע למודים דאס הייסט "בעל-בתישע זאכן", 'משניות', 'תהלים'...

דער רבי האט ארויסגעגעבן פאר רבי נתן ביים אנהויב התקשרות אז ער זאל לערנען "אכצן פרקים משניות" יעדן טאג "אכצן פרקים משניות" און דער פאטער פון ר' נתן איז געוואויר געווארן דערפון, האט דער פאטער געזאגט, "מיין נתן לערנען הייסט ער זאל לערנען אכצן פרקים משניות"?

ס'האט געהייסן אמאל "אכצן פרקים", און אלטער איד וואס ער האט גישט וואס צו טוהן, לערנט 'אכצן פרקים משניות', אבער א איד וואס איז א יונגערמאן און א תלמיד חכם איז ביים פאטער אויסגעקומען אזוי ווי א געלעכטער! "מיין נתן לערנען הייסט ער לערנען אכצן פרקים משניות"? ר' נתן פלעגט אריינלויפן משלים זיין די משניות!

אז דער רבי האט געהייסן פאר ר' נתן לערנען 'אכצן פרקים' - ווייס איך גישט צו ער האט געהייסן לערנען 'אלעמאל', ס'קען זיין ביים אנהויב התקשרות איז אזוי געווען, איך ווייס גישט צו ס'איז געווען אויף כסדר אזוי.

ביי אונזערע לייט האב איך געקענט אידן וואס האבן געלערנט אכצן פרקים - איינער איז געווען אין בארקאו, רבי נתן'ס אן אייניקל, ער איז געווען א בעל בתישע איד, יעדן טאג נאכן דאווענען פלעגט ער לערנען אכצן פרקים משניות און גישט אויסגעזעצט אינדערמיט! ער האט גישט מ'פסיק געווען אינדערמיט, און ער

שוין געווען אזוי רגיל.

ער איז געווען רבי נתן'ס אן אייניקל, חנה צירל'ס [טאכטער פון ר' נתן] אן אייניקל געווען, ער איז געווען א וואוילער איד, ער פלעגט קומען קיין אומאן אויף ראש השנה, געוואוינט האט ער אין בארקאו מיט א קינד, האט מיר דער זון געזאגט אז דער טאטע איז שוין יארן אזוי יארן צוגעוואוינט, נאכן דאווענען לערנט ער אכצן פרקים און איז גארנישט מ'פסיק אינדערמיט!

ער פלעגט האבן נאך למודים, ער איז געווען א וואוילער איד, איך האב געזען אז ס'איז יעדן חדש אזוי, א חשבון דארט - אז יעדן חדש גייט ער אפ די 'ששה סדרים משניות'.

ס'איז געווען קנסות ביי די תקנות. ס'איז אזוי געווען די סדר פון לערנען משניות. א מענטש אז ער האט א שיעור פון צוויי פרקים משניות לערנען יעדן טאג, איז דא א חשבון אז מען קען אריבערגיין דורך יאר - אנדער-האלבן מאל די גאנצע ששה סדרי משנה, און אז ס'וועט אריבערגיין עטליכע יאר, קען ער לערנען צוויי פרקים משניות אז ער זאל פארשטיין, וועט ער שפעטער קענען לערנען 'פיר פרקים משניות' א טאג, און ער וועט שוין מער פארשטיין, און נאכדעם וועט ער קענען לערנען 'אכצן פרקים משניות' און גוט פארשטיין, און ס'קען אים געדויערן די אכצן פרקים משניות בערך א 'שעה' - אפשר אנדער-האלבן שעה! און ער זאל גוט פארשטיין, און ער זאל גוט פארשטיין!

אויב א מענטש וויל האבן אן עבודה פון 'אכצן פרקים משניות' אויף דער עלטער, זאל ער גישט ווארטן אויף דער עלטער, ער זאל אנהויבן פריער לערנען נאר צוויי פרקים משניות, און ער

גובערנאטאר פארט ארום מיט זיין וואגן
אין שטאט, די אידישע געמיינדע אין שפיץ
פון די חשוב'ע ראשי קהלה האבן אים
פארבעטן צו קומען אין שטאטישן שול,
אים אפצוגעבן זיין פארדינטן כבוד.

אויפן בימה שטייט א כאר פון קינדער
מנגנים, קינדער אין גאנץ אינגן עלטער,
איינער פון די קינדער הייסט לוי יצחק -
א קינד פון זעקס יאר אלט, פון די אינגע
שיינע קול'לעך פון שטאט, ער וועט אויף
זינגען לכבוד דעם גרויסן מעמד.

דער רב פון שטאט איז מכבד געווארן צו
געבן א דרשה און מקבל פנים זיין דעם
גובערנאטאר, דער רב, א גרויסער תלמיד
חכם, אלע זיינע טעג גיבט ער אוועק פאר
תורה הקדושה, א צדיק און א גלייכער איד,
אבער דאס ארימקייט שרייט אויף ארויס פון
אים. פארשטייט זיך אליינס אז ער ווייסט

לאמיר מיר אצינד כאפן א בליק אין שטעטל
גראדזיסק:

עס קאכט זיך אויף קעסל און פלים. וואס
איז היינט עפעס אנדערש ווי סתם א גרינעם
דינסטאג?

דער גובערנאטאר גרייט זיך צו באזוכן
דא אין שטאט. אזא שמחה אזא פרייד!
מען מאכט גרויסע הכנות. די גאסן ווערן
אויסגערייניגט, שוין לאנג נישט געזען די
הויפן אזוי ריין.

דער גובערנאטאר - אין די הויכע יארן איז
ער, באוואקסן מיט א ווייס בערדל. דא אין
שטאט איז ער זייער געערט און געשעצט,
ביי די אידן און להבדיל ביי די גוים. אלע
גרייטן זיך אויף דעם גרויסן טאג, ווען ער
וועט קומען דא באזוכן.

דער טאג איז ענדליך אנגעקומען, דער

ג'עזעגנט, און באדאנקט די ראשי קהלה פאר די אויפנאמע. יעצט גייט ער באזוכן להבדיל ביי די גוישע קלויסטערס ווי זיי אנטפאנגען אים מיט גרויס כבוד און עהרע. דארט שטארצט ארויס די רייכקייט און פֿרעכטיגקייט, אלע גייען הערליך אנגעטון, ווען אלעס ארום גלאנצט און שפיגלט, אויף די רעדנערס גיסן ארויס חנופה'דיגע רייד מיט א געשליפענע הויכגעשעצטע שפראך.

נאכן זיך אפגעזעגענען פון אלע זיינע וויזטן האט דער גיבערנאטאר צאמגענומען אלע איינוואוינער און ארויסגעגעבן זיינע באאיינדרוקן און זיך אזוי אנגערופן:

"טראץ וואס ביי די קריסטן האט אלעס געגלאנצט און געשפיגלט, אין די קירכע האב איך געזען שיינקייט און רייכקייט, אבער ביי די אידישע סינאגאגע (שול) האב איך געזען דעם אמת!"

און אזוי פלעגט דאס אינגל לוי יצחק - וועלכער איז שפעטער באקאנט געווארן אלס ר' לוי יצחק בענדער זיך ארויסדרוקן: "דארט איז געווען שיין אבער דא איז געווען אמת".

דאס מיינט אויפגעבן אויף די "שענער" פארן "אמת"...

נישט פון די אלע פֿרעמדע פֿארמאליטעטן. און פון חיצוניות'דיגע טאקט ווייטט ער אויף נישט צופיל צו זאגן, אפילו די פוילישע שפראך קען ער זיך קוים ארויסקראצן. די ראשי הקהלה האבן געמוזט איבערשטייטן פאר גובערנאטאר - וועלכער פארשטייט אוודאי נישט קיין אידיש - די וואונטשן פון דעם רב אויף פויליש, דאס ביסל פוילישע ווערטער האט דער רב אויך נישט געקענט קלאר ארויס ברענגען. דער רב ענדיגט זיין רעדע שטאמלדיג, ווען ער נעמט דאס עק פון זיין רעקל, און אנטקעגן דעם גאסט און דער גאנצער צבור, ווישט ער אפ זיין שווייס פון זיין פנים און נאז...

מען קען אליין פארשטיין די געפילן וואס די גאסט געבער - די גבאים און חשוב'ע לייט פון שטאט האבן דאן געפילט, זיי האבן זיך געוואלט באגראבן פאר בושה נישט צו כאפן א בליק אויפן אויפגעקלערטן גאסט... נישט נאר די בושה וואס זיי האבן געהאט, נאר א שרעק נאך אזא סארט אויפפירונג קען נאך דער גובערנאטאר ווארפן גאר א שלעכטן בליק אויף אלע אידן, וואס די באציאונגען מיט זיי ביז היינט איז אויך נישט געווען דאס בעסטע. ווי נאר דער רב ענדיגט צו זיינע רייד, האט דער גובערנאטאר זיך ווארים

אויב וויל א איד ווערן זייער נאנט צו באשעפער וואס ער איז נאר אמת און גוט, דאן וואלטו זיך היטן פון זאגן ליגנט און רעדן נאר אמת און זיין אן אמת'ער מענטש, אזוי וועסטו ווערן נקלל - נאר נאנט צום באשעפער, ווייל דער אמת איז נאר איינס (לויט תורה נ"א)

די מדה פון נצחון קען נישט סובל זיין דעם אמת! דאס מיינט אויב איינער וויל געווינען אדער אויספירן עפעס, אפילו מען וועט אים ווייזן דעם קלארן אמת פאר זיינע אויגן וועט ער דאס אפטון און אפוארפן ווייל ער וויל מנצח זיין - ער וויל אויספירן. דעריבער אויב ווילסטו וויסן דעם אמת'ן אמת, דארפטו אוועקריקן די מדה פון נצחון און נאר דעמאלט וועסטו קענען זען דעם אמת

אונטערזעגנס #2

בני רבי נתנ'ס זיידעס

רבי נתנ'ס קינדער יארן

איז געבוירן געווארן אין א חודש וואס איז מסוגל צו צעברעכן די קליפות.

אויך דער רבי רעדט ארום עטליכע רמזים וואס האבן א שייכות צו רבי נתנ'ס געבורטסמאג אום חודש שבט ווען די לבנה איז גאנץ, אזוי אויך ברענגט דער רבי אין זיין תורה א רמז צו שושן פורים וואס איז דרייסיג טעג נאך רבי נתנ'ס געבורטסמאג.

און ס'איז אינטערעסאנט צו באמערקן אז אין חודש שבט זענען פארגעקומען עטליכע באדייטפולע ערשיינונגען וואס האבן איבערגעלאזט א שטארקע השפעה אויפן צוקונפט פון די ברסלב'ער חסידות:

1- אין חודש שבט, יאר תקע"א איז פארגעקומען די ערשטע נסיעה פון חסידים קיין אומאן צום רבינ'ס ציון נאך דער פטירה (וואס מיר וועלן בעזר השם שילדערן ווען מען וועט האלטן דארט), וואס דאס האט אראפגעשטעלט א יסוד פאר די קומענדיגע דורות. קינדער, קענען מיר דען ציילן וויפיל נאך נסיעות האבן נאכגעפאלגט יענעם ערשטע נסיעה ביז צום היינטיגן טאג? ס'איז שווער זיך פארצושטעלן וויפיל טויזנטער

ווייניג דעמאלן זענען פארהאן פון רבי נתנ'ס אור-עלטערן, אבער דאס ביסל וואס מען ווייסט איז אז רבי נתן שטאמט פון גאר א מיוחס'דיגע משפחה, וואס תורה און גדולה האבן זיך פאראייניגט ביי זיי פאר פיל דורות און אן א שיעור גאונים, צדיקים און גרויסע רבנים, ווי אויך פרנסים און ראשי קהילה זענען ארויסגעקומען פון זיי.

חמשה עשר בשבט. דער טאג ווען די פירות ווערן געבענשטט איז אראפגעקומען אויך דער וועלט א פרי עין הוד! יא, קינדער, איר האט גוט צוגעטראפן וועמען מיר מיינען. אום שבת קודש, פרשת בשלח, שנת תק"מ איז רבי נתן געבוירן צו זיינע חשוב'ע עלטערן הגאון הנגיד הנכבד רבי נפתלי הירץ שמערנהארץ זצ"ל און האשה החשובה ח' לאנע ע"ה.

רבי נתן ערקלערט איבער דעם גרויסן כח פון חודש שבט - דער עלעפטער חודש פון יאר - צו צעברעכן די כוחות המומאח. מיר וועלן נישט דא אריינגיין אין פרטים פון קבלה און סודות התורה וואס רבי נתן איז מסביר, פאר אונז איז גענוג צו וויסן אז רבי נתן

קינדער, לאמיר נעמען א ביישפיל: אז נתלע האט געברויכט אויפשטיין צו גיין צום מלמד לערנען, איז ער אראפגעשפרינגען פון בעט, זיך געוואשן נעגל וואסער, אין אן אויגנליך זיך אנגעטון. קיום וואס זיין מאמע האט זיך געגעבן א דריי אויס, איז ער שוין געווען גרייט צו קיין לערנען די הייליגע תורה.

ווען נתלע איז אביסל עלטער געווארן און האט שוין אנגעהויבן צו פארשטיין זאכן, האט ער אליין געוואלט דערגיין דעם אמת אין יעדע זאך. ער האט נישט געקענט באגרייפן ווען עפעס איז נישט הונדערט פראצענט אמת/דין. קיין ליגנט האט ער זיכער נישט געזאגט, אבער אפילו פון זאכן זענען געווען כמעט ריין פון ליגענט האט ער זיך אויך דערווייטערט.

פון נתלע'ס גאנצע אויפפירונג האט מען געקענט באמערקן א שטארקע יראת שמים. ער האט נישט געטון סתם קינדערישע מעשיות, נאר יעדע זאך האט ער אריינגעטראכט צו מען טאר אדער נישט.

נישט אומזיסט האבן צדיקים עדות געזאגט אויף דעם הייליג קינד אז ער איז א נייע נשמה. פונקט וואס דאס מיינט איז צו הויך פאר אונזערע קליינע מוחות צו באגרייפן. וואס מיר ווייסן יא לויט ספרי קבלה איז אז רוב נשמות אויף דער וועלט זענען גלגלים פון פריערדיגע נשמות וואס האבן ליידער געזינדיגט און זענען צוריקגעקומען אויף די וועלט צו מתקן זיין די עבירות. אבער רבי נתנ'ס נשמה איז געווען א נייע און א ריינע.

אט די ריינע נשמה האט פאר אונז אויסגעטראטן א לאנגע קייט פון ספרים און חיזוק מיט וואס מיר וועלן בעזר השם קענען דערנענטערן די גאולה שלימה בב"א.

און מווייזטער נסיעות זענען פארקומען דורך אנשים נשים ומק...

2- אום חודש שבט האט מען צום ערשטן מאל אנגעזינדען דעם גר תמיד ביים רבי'ס ציון וואס ברענט נאך ביז היינט, מיט א קורצע הפסקה אינצווישן ווען די קאמוניסטן האבן ליידער געהערשט דארט.

3- נאך פיל מי און פלאג וואס רבי נתן האט אריינגעלייגט צו דרוקן דעם רבי'ס ספרים, האט ער ענדליך דערגרייכט זיין ציל צו עפענען אן אייגענעם דרוק און אזוי ארום פארגרינגערן די ארבעט. און מיערע קינדער, וואס קלערט איר, ווען איז געווען די גליקליכע טאג וואס מען האט באנייט דעם דרוק? אין אנדערע ווערטער, ווען האט מען געדרוקט דעם ערשטן בלאט אין רבי נתנ'ס דרוקעריי? מ'ו בשבט! אין טאג פון רבי נתנ'ס געבורט טאג!

*

פון קליינערהייט אן האט זיך שוין אנגעזען אויף רבי נתן אז דא וואקסט א קינד עפעס נאר ספעציעל. נתלע, ווי מען האט אים גערופן מיט ליבשאפט, איז געווען געבענשט מיט א געוואלדיגע עילוי'שע קאפ און האט פארמאגט א זעלטן לויטער הארין. און פון נתלע'ס געוואלדיגע מידות טובות קענען מיר גארנישט רעדן. ער האט זיך בכלל נישט גרויס געהאלטן מיט זיינע אלע גוטע מעלות, נאר פארקערט, ער האט זיך געפירט מיט א געוואלדיגע ענוה צו זיינע חברים און עלטערע וכפרט צו זיינע עלטערן.

רבי נתן איז באוואוסט געווען אלס אויסערגעווענליכער זרוז וואס דאס האט זיך שוין אנגעזען ביי דעם קליינעם נתלע. יעדע פליכט וואס ער האט געברויכט טון, האט ער אויסגעפירט מיט א זעלטן שנעלקייט.

מעשה ג - דער הינקעדיגער

און וועט מיט זיי פארן קיין לייפציג - וועט
ער קענען פירן דעם משאומתן, כאטשע
ער קען נישט גיין!

ווי די משפחה האט דאס דערהערט, איז
דאס זיי זייער וואויל-געפעלן! - און [זיי]
האבן אויף געזאגט: נאך וואס [פארוואס] זאלן
מיר אים געבן הספקה [געהאלט]? בעסער לאז
[זאל] ער זיך מאכן א פרנסה! - און [זיי] האבן
אים נאך צוגעליגן [פארבארגט] געלט, כדי ער
זאל קענען פירן דעם משאומתן!

[ב] האט ער אזוי געטאן, און האט זיך געדינגען
א פוהר [וואגן], און א נאמן [באגלייבטער מענטש
צו פירן די האנדל], און א בעל-עגלה! - און איז
געפארן, און איז געקומען צו א קרעטשמע!
האט דער נאמן געזאגט: אז מ'זאל דארט
נעכטיגן! - האט ער [דער הינקעדיגער] נישט
געוואלט וואס זיי האבן אים געבעטן, [און זיי
האבן זיך איינגעבעטן ביי אים], און ער האט זיי
איבערגעשפארט [געעקשטן]!

זענען זיי אוועקגעפארן פון דארט, און
זענען פארבאלאנדעט געווארן אין א וואלד!
זענען [אויף] זיי אנגעפאלן גזלנים!

און די [דאזיגע] גזלנים, זענען געווארן על-פי
מעשה: - עס איז אמאל געווען [א] הונגער -
איז איינער געקומען אין שטאט אריין, און
האט אויסגערופן: ווער עס וויל עסן, זאל
צו אים קומען! - זענען צו אים געקומען [זיך
פארזאמעלט], כמך [אסאך] מענטשן!

האט ער [געמאכט א שווינדל, און זיי נישט געגעבן
צו עסן - דהיינו: ער האט] געזעהן [דערצו: אז ביי]

[א] מעשה: אמאל איז געווען א חכם! - פאר
זיין טויט, האט ער גערופן זיינע קינדער, און
זיין משפחה, און האט זיי געלאזט צוואה: אז
זיי זאלן אנטרענקן ביימער! איר מענט עוסק
זיין [זיך פאשעפטיגן] אין אנדערע פרנסות אויף,
נאר דאס זאלט איר זעהן תמיד [שטענדיג] צו
טאן, אנצוטערענקען ביימער!

דערנאך איז דער חכם געשטארבן, און האט
געלאזט [איבערגעלאזט] קינדער! - און ער
האט געהאט איין זוהן, וואס ער האט נישט
געקענט גיין! - שטיין האט ער יא געקענט,
נאר גיין האט ער נישט געקענט [ער איז געווען
הינקעדיג]!

פלעגן אים די ברודער געבן סיפוק אויף זיין
פרנסה [שפיין און אויסהאלטן] - און זיי האבן
אים אזויפיל געגעבן, ביז עס איז אים נאך
איבערגעבליבן!

האט ער [דער דאזיגער זוהן] וואס האט נישט געקענט
גיין, זיך צום אויפגעזאמלט [צונויפגעזאמלט]
ביסלעכווייז, [פון] דאס וואס עס איז אים
איבערגעבליבן [איבעריג] חוץ [פון זיין] פרנסה
- ביז ער האט זיך אנגעזאמלט [א סכום פון]
אסאך געלט!

האט ער זיך מיישב געווען: נאך וואס
[פארוואס] זאל איך ביי זיי קצבה [א געהאלט]
נעמען? בעסער וועל איך אנהייבן [עפעס]
משאומתן צו טאן [האנדלן]!

און כאטשע ער האט נישט געקענט גיין,
האט ער זיך מיישב געווען: [אז] ער וועט זיך
דינגען א פוהר [וואגן], מיט א נאמן [באגלייבטער
מענטש צו פירן די האנדל], מיט א בעל-עגלה;

די מענטשן וואס [ער האט פארשטאנען אז זיי] קומען אים נישט צוניצ, האט ער זיי מדחה געווען [אפגעשטויסן]! - צו איינעם האט ער געזאגט: דו קענסט זיין א בעל-מלאכה! און צו דעם [אנדערן] האט ער געזאגט: דו קענסט זיין אין א מיל!

און [ער] האט אויסגעקליבן נאר קלוגע יונגן! - און איז מיט זיי געגאנגען אין וואלד אריין, און האט זיי אנגערעדט: אז זיי זאלן ווערן גזלנים! באַשער [אזוי-ווי] פון דאנעט [דא] גייען וועגן קיין לייפציג און קיין ברעסלא און צו אנדערע ערטער, פארן דא דורך סוחרים, וועלן מיר זיי ראבעווען [פארויבן], וועלן מיר האבן [זיך זאמלען] געלט! (אזוי האט דער גזלן וואס האט פריער אויסגערופן אין שטאט, זיי אנגערעדט).

זענען די [דאזיגע אויבנדערמאנטע] גזלנים אנגעפאלן אויף זיי (דהיינו: אויף דעם [אויבנדערמאנטן] זוהן, דער הינקעדיגער) וואס האט נישט געקענט גיין, און אויף זיינע מענטשן, דהיינו: דער נאמן, מיט דעם בעל-עגלה.

דער נאמן און דער בעל-עגלה [וואס] האבן געקענט אנטלויפן, זענען זיי אנטלאפן געווארן! - און ער [דער הינקעדיגער], איז געבליבן אויף דעם וואגן!

זענען די גזלנים צו אים געקומען, און האבן ביי אים אוועקגענומען דאס קעסטל מיט געלט! - און האבן אים געפרעגט: [פאר] וואס זיצטו?! - האט ער געענטפערט: [אז] ער קען נישט גיין! - און זיי האבן ביי אים געראבעוועט [פארויבט] דאס קעסטל [מיט געלט], און די פערד! - און ער איז געבליבן אויף דעם וואגן!

[ג] און דער נאמן מיט דעם בעל-עגלה וואס זיי זענען אנטלאפן געווארן [דארט וואו זיי

זענען אנטלאפן], האבן זיך מיישב געווען: באַשער [אזוי-ווי] זיי האבן גענומען פרוקלאדן [געבארגט געלט דורך שטרות] ביי פריצים - נאך וואס [איז פארוואס] זאלן זיי זיך אומקערן [צוריקקערן] אהיים, זיי קענען [דאך] קומען אין קייטן אריין? - בעסער וועלן זיי דארט בלייבן (דארט וואו זיי זענען אהין אנטלאפן געווארן), און וועלן דארט זיין, א נאמן און א בעל-עגלה!

און דער [אויבנדערמאנטער זוהן, דער הינקעדיגער] וואס האט נישט געקענט גיין, וואס ער איז געבליבן אויף דעם וואגן - פלוצמן [ווילאנג] ער האט נאך געהאט [אויפן וואגן], די סוכארעס [טרוקענע ברויט] וואס ער האט מיטגענומען פונדערהיים - האט ער זיי געגעסן!

דערנאך אז דאס איז שוין אויסגעגאנגען, און ער האט נישט געהאט צו עסן, האט ער זיך מיישב געווען: וואס טוט מען? - האט ער זיך אראפגעווארפן פון דעם וואגן, ער זאל עסן גראז!

האט ער גענעכטיגט אליין אין פעלד! - איז ער איבערגעשטראקן געווארן! - איז ביי אים אוועקגענומען געווארן דער כח! - האט ער שוין נישט געקענט אפילו שטיין, נאר רוקן זיך [קריכן], און ער פלעגט עסן דאס גראז, וואס עס איז געווען ארום אים!

און פלוצמן [ווילאנג] ער האט געקענט דערלאנגן צום גראז און עסן, האט ער [דארט] געגעסן! - דערנאך אז עס איז שוין אויסגעגאנגען דאס גראז ארום אים, אז ער האט [דאס] שוין נישט געקענט דערלאנגן - האט ער זיך אוועקגערוקט ווייטער, און האט ווייטער געגעסן - האט ער אזוי געגעסן דאס גראז א [שטיקל] צייט!

אנטרענקען ביימער

איך האב
פרובירט אים
איבעררעדן,
געפֿרעגט
וואס ער

מאכט. קודם האט ער געענטפֿערט מיט קורצע
רייד, איך האב אָפֿער פֿארשטאנען אז מען
שיקט מיר אונטער אַ מצוה אים צו שטארקן.
איך האב אים געפֿרעגט שאלות און דערציילט
מעשה'לעך, ביז זיין הארץ האט זיך געעפֿנט
און ער רופֿט זיך אַן פֿעס'יג: "

איך האב גישט ליב צו העלפֿן אין שטוב,
אלעמאל בעט מען פֿון מיר העלפֿן איינקויפֿן,
שלעפֿן און מסדר זיין... כ'האב גישט די כוחות,
איך וויל נאר שפֿילן!!"

נאכן זיך צוהערן פֿרעג איך אים מיט וואונדער

"וואס?! ווייסטו ווי גרויס איז די מצוה און
זכות צו העלפֿן די עלטערן? מיר זענען דאך
מיט דעם מקיים די תורה לעבדה וילמעשה...
ווען איך לייג צו א האנט אין שטוב ווערט מיין
הארץ איבערגעפולט מיט א גרויס פֿרייד. איך
בין א איד וואס איז מקיים די תורה ווי מען
ברויר, דער עיקר וואס מען לערנט תורה איז
צו קענען עס מקיים זיין". אזוי האבן מיר לאנג
פארברענגט און זייט דאן האט ער זיך אויך
געשטארקט און אנגעהויבן מקיים זיין די מצוה
מיט גרויס שמחה און אסאך חשק".

סענדער: "אה, זייד איך פארשטיי, דאס מיינט
אנטרענקען ביימער, ריכטיג? דאס באדייט
אז איך קען אויך אנטרענקען ביימער, מחזק
זיין חברים און זיי שטארקן... ישר כח זייד, איך
האב זיך זייער אסאך געלערנט פון דעם
שמועס".

המשך פון זייט 3

דער בלינדער אין מאסקווע

שוין אפגעלערנט אזויפיל פֿרקים משניות - האט
ער געוואוסט וואו ער געפונט זיך! ווען ער איז
געקומען אין שוהל אריין האט ער זיך אנגערופן:

"איך האב איך שוין אפגעלערנט דעם סדר!"

ער האט געהאלטן אין איין לערנען משניות, קיין
רגע איז ער נישט געגאנגען ליידיג אן משניות!
ער האט קיינמאל נישט גערעדט קיין דבור בטל!
אין יבמות איז דא א פֿרק, וואס איז א געדרייטע
פֿרק, 'אחיות אחיות' ער דרייט זיך, האט ער
געוואלט מיט מיר זען צו ער זאגט גוט דעם פֿרק,
האט ער מיר געהייסן אז איך זאל אריינקוקן,
און ער זאל זאגן, האט ער געזאגט גוט, ער האט
נישט געהאט קיין טעות! איך געדענק גוט!

זאל פארשטיין, ממילא וועט ער ווערן א רגיל,
וועט ער קענען לערנען! ס'איז א גרויסע זאך.

איך האב געזען אידן, זיי זענען נישט געווען
גרויסע לומדים, איינער איז געווען א בלינדער
איד ער האט געוואוינט דארטן אין מאסקווע,
ער האט שוין גארנישט געזעהן, א למדן איז ער
געווען און ער איז געווען קלאר אין אלע ששה
סדרים אויסעווייניג!

וויבאלד ער איז געווען א בלינדער, פֿלעגט ער
האבן א סימן, ער איז געגאנגען דארטן אין
מאסקווע פון זיין שטוב ביז די גאס - האט ער

לאמיר זיך פאר העערן

די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (1)

- א. וואס איז אנטלאפן?
- ☐ דער חזיר און דער נאמן
 - ☐ דער נאמן און דער בעל עגלה
 - ☐ דער חזיר דער נאמן און דער בעל עגלה
- ז. וואס האט ער געגעסן ווען ס'האט זיך געענדיגט די עסן פון וואגן?
- ☐ ער האט געטראפן בריוט
 - ☐ ער האט נאר געטרונקען
 - ☐ גראז
- ח. נאכדעם וואס ער האט געענעכטיגט אין פעלד האט ער געקענט שטיין?
- ☐ ער האט צוריק אנגהויבן צו גיין
 - ☐ ער האט געקענט שטיין
 - ☐ ער האט נאר געקענט זיך רוקן
- ט. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואגן?
- ☐ איינמאל
 - ☐ צוויימאל
 - ☐ איך האב געוואלט

- א. וואס האט דער חכם געלאזט צוואה פאר זיינע קינדער?
- ☐ צו פלאנצן פרוכט
 - ☐ צו אקערן פעלדער
 - ☐ צו אנטרונקען ביימער
- ב. וואס האט דער חזיר יא געקענט?
- ☐ גיין
 - ☐ שטיין
 - ☐ לויפן
- ג. פון וואו האט דער זון געהאט פרנסה?
- ☐ ער האט באקומען פון גבאי צדקה
 - ☐ ער האט נישט געהאט וואס צו עסן
 - ☐ די ברודער האבן אים געגעבן
- ד. וועמען האט ער מיטגענומען אויפ'ן וועג?
- ☐ א בעל עגלה
 - ☐ א נאמן
 - ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. וואס האט פאסירט אינמיטן וועג?
- ☐ א גולן האט זיי באפאלן
 - ☐ גולנים זענען זיי אנגעפאלן
 - ☐ די וואגן האט זיך צובראכן

טיפער געטראכט

אזא נאך ווערט דערמאנט אין ספורי מעשיות אויך איינער וואס האט נישט גאהאט פיס ?
וואסארא זאך וואס עס איז דערמאנט דא - ווערט דערמאנט אויכט אין די פריערדיגע
מעשה ?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

אזא נאך שטייט אין די הייליגע ספרים פון דער רבי "איש לא יתה נקדר" ? חיי מוהר"ן קב"ו, אויף ראש השנה

וואס האט די בילדער מיט אונזער מעשה ?

וועלן זיי נעמען גרויסע מתנות

קוואלן ארום און ארום

נאדיר אפ דין שייך

סענדער האט
געלערנט די
מעשה און נישט
פארשטאנען וואס
האט אנטרענקען
ביימער שייכות צו
אים - א אינגל פון
כּתה ו'. נאר פונקט

האט ער געהאט א שמועס מיט זיין זיידן.

יעדן מיטוואך פארט סענדער'ל באזוכן זיין
אלטן זיידן, לערנען צוזאמען משניות, ווען
אינדערצווישן פלעכט דער זיידע אריין מעשיות
פון אמאל, ער ברענגט ארויף אלטע געשמאקע
זכרונות.

"וואס מאכסטו מיין טייערער אייניקל סענדער?
דו ווייסט דאך אז איך בין א בן יחיד צו מיינע
עלטערן וועלכע זענען אריבער דעם שרעקליכן
קריג אין אייראפע. איך געדענק ווען מיר זענען
געקומען קיין ארץ ישראל זייענדיג א קינד אין
זיינע יארן פלעג איך גאר אסאך העלפן אין
שטוב, רוב מאל פלעג איך גיין איינקויפן, ערב
שבת בין איך ארויס אין ווייטן מארק קויפן וויין,
ירקות, מעל און אלע באדערפענישן, וויסנדיג אז
מיין מוטער האט נישט די כוחות צו גיין אליין אין
געשעפט.

איין טאג באגעגן איך אין מארק, ווייסטו וועם?
מיין חבר קלמן וואס לערנט אין מיין כּתה. אויף
זיין באקן דערקענט זיך אפאר זאליציגע טרערן,
ער וויינט יאמערליך. איך האב צוגעטראטן צו
אים מיט א ליבליכע שמייכל, ער האט אבער
אויסגעזען זייער אויפגעברויזט און אויפגערעגט.

אנטרענקען ביימער

מיר גרויס שמחה און פרייד הייבן מיר אן די
דריטע מעשה. דער רבי דערציילט אונז איבער
א מענטש וואס האט זוכה געווען צו זיין א 'חכם'.
עס איז געקומען זיין צייט זיך גרייטן צו גיין פון
דער וועלט און צוריקגעבן זיין נשמה פארן בורא
עולם. אבער ער האט א וויכטיגע אנזאג פאר זיינע
קינדער, א צוואה ווי ער בעט פון זיי איין בקשה:
"איר זאלט זען צו אנטרענקען ביימער".

דער חכם איז דער גרויסער צדיק וואס לערנט
אונז שכל און עצות ויאזוי צו דינען דעם
באשעפער. וואס איז די צוואה וואס ער האט
אונז איבערגעלאזט? 'אנטרענקען ביימער'. א
בויס וואקסט נאכן אריינלייגן קערנדלעך אין דער
ערד, דאס איז די ערשטע שטאפל, אבער ווייט פון
גענוג, דאס באגיסן דעם בויס, מען גיסט און מען
טרענקט איר אן דאס ברענגט צו זי זאל שפראצן
וואקסן און בליען.

אויך אונז לערנט דער רבי - מיר זאלן אנטרענקען
ביימער. רעדן גוטע רייד צו די חברים, זיי לערנען
די עצות וואס מיר האבן געלערנט ביים צדיק
וויאזוי צו דינען דעם באשעפער און זיי מחזק זיין
מיט ליבשאפט מיט ווערטער וואס איז מחזק און
שטארקט.

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י
הר"ר וואלף שווארטץ ה"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב,